

Prolog

Přišel tam, aby si udělal představu o jejich práci. Aby zjistil, jestli té architektonické kanceláři, o které slýchal čím dál častěji, může svěřit kompletní obnovu zchátralé budovy, do níž nedávno investoval. Slova se od první chvíle ujal jediný z obou společníků, který seděl čelem proti němu. Ten druhý vedle něho, zcela v jeho stínu, působil dost nevýrazně. On sám měl obvykle raději lidi, kteří toho mnoho nenamluví a jdou přímo k věci, ale hovorný muž ho svou řečí fascinoval a vzbuzoval jeho obdiv. Měl vrozený smysl pro praktičnost, a zároveň bystrého a kreativního ducha. Překypoval nápady, z nichž jedny byly rozumnější než druhé. Nebo ten dojem vyplýval spíš z jeho sebejistoty a nenucenosti? Možná i z jakési drzosti, ale prosté arogance. I když pří-

liš nechápal proč, měl chuť přijít na to, co se skrývá za fasádou, oškrábat povrch, aby věděl, kde se to výjimečné charisma bere.

Po dvou hodinách jednání všichni tři muži vstali. Klidně by se zdržel déle, ale stiskl jim ruce a nezapomněl vzdorovat síle pohledu toho, který budil jeho zvědavost a jehož tajemství se mu nedařilo odhalit. Nebyli ve správném čase na tom správném místě. Muž mu věnoval důvěřivý, povzbudivý a sebejistý úsměv.

Vyšel ven s vědomím, že míč má na své straně hřiště, je potenciální klient a oni těmi, kdo nabízejí své služby. Vráť se k nim? To absolutně netušil. Ušel po chodníku asi deset metrů, v hlavě mu po té první schůzce vřelo. Ještě se mu nestalo, že by ho nějaké pracovní setkání tak rozhodilo. On byl tím, kdo je inicioval a vždy zůstával pánem situace, to se o něm ve světě obchodu vědělo. Ale tady ho vyvádělo z míry úplně všechno. Byl krásný májový večer, plný jasu, slunce ještě nezapadlo. Přesto kdyby ho při odchodu z té firmy vysadil padák přímo doprostřed mlhavého chladného večera na konci ledna, nepřekvapilo by ho to. Nic nebylo jako obvykle. Jeho pohled náhle jako magnet přitáhla bujará, rozjařená čtveřice, která se k němu blížila. Žena v červených šatech s velkými bílými puntíky, obklopená třemi dětmi, si při chůzi každou

chvíli poskočila a působila lehounce, jako by se sotva dotýkala země. Kolik měla rukou? Určitě víc než dvě, aby všechny děti mohla tak něžně držet blízko sebe. Ačkoli byl od nich ještě daleko, slyšel tenké hlásky dětí, které si něco prozpěvovaly. Napadlo ho, jestli se nedopatřením nepropadl do jakéhosi paralelního světa. Nevěděl, co si má myslet; muž, který mluvil na schůzce, a teď ta žena se svými dětmi v něm vyvolávali zmatek, budili v něm pocit, že přestává mít věci pod kontrolou. Rodinka ho minula, aniž mu, průhlednému muži v černém obleku a kravatě, věnovala sebenepatrnější pohled. Bylo to silnější než on, přešel na druhý chodník, obrátil se a vracel se zpátky. Musel je následovat. Chtěl se o nich dozvědět něco víc, uspokojit svoji zvědavost stůj co stůj. Frustrace, že o muži nemůže nic zjistit, ho neopouštěla. Aspoň se tedy dozví, kam má ta víla Zvonilka se svými dětmi namířeno! Dlouho je stopovat nemusel, žena strčila do dveří architektonické kanceláře. Děti se od ní oddělily a rozběhly se k tomu muži. Stále témuž. Popadl děvčátko, které mu skočilo do náruče, a s oběma chlapci si vyměnil láskyplné štouchance. Pak viděl, jak je muž pustil a nechal běžet ke svému zachmuřenému společníkovi. Nespouštěl výlohu z očí a ustoupil o pár kroků, aby se ještě o trochu víc ponořil do stínu, nechtěl si nechat nic ujít.

Vzápětí přišlo to, co už chvíli tušil. Muž vykročil k ženě, která se k němu, stále stejně étericky, také několika kroky přiblížila. Uchopil ji, lehce ji zvedl a zatočil se s ní. Nebránila se mu a se smíchem zvrátila hlavu dozadu. Postavil ji na zem, políbil a nosem se dotkl jejího nosu. Pozorovatel setrval v úkrytu a rozhlédl se na všechny strany. Hlavně aby ho někdo neviděl. Pohled skrz výlohu dodával této scéně, jíž na ústupu přihlížel, snový rozměr. Nemohl se ubránit, aby stále znovu a znovu necíhal na úsměvy, smích, proplétající se a lehce se dotýkající ruce, pohledy zračící příslib příjemného večera. Žena šla políbit na obě tváře i onoho zasmušilce, který dal k lepšímu úsměv. Byli si tedy blízcí. Že by příbuzní? Ten dojem v něm ještě zesílil, když viděl, jak děti běhají všude jako doma a šplhají na pracovní sedačky obou společníků. Muž uvolnil místo na velkém stole, u něž ho předtím přijal. Jako mávnutím kouzelného proutku se vmžiku objevily talíře, skleničky, lahev sodovky a lahev vína. Ze svého pozorovacího místa se uchechtl. Řekl si, že měl tu schůzku natahovat. Mohl tak ukojit svoji nenasytanou zvědavost. Tím hůř pro něj. Tím hůř pro tentokrát. Vrhł poslední pohled na architekta a ženu v červených, bíle puntíkových šatech, opustil úkryt a s lítostí se vydal na zpáteční cestu vstříc každodenní realitě.